

Dési Ábel

Csendes beszélgetés

Érzed-e Jutkám az idő
szavakat tépő lépteit,
ami után a gyom kinő
s visszafele remélheti
a szépséget, kinek teli
van a szája hallgatással.

Hallgassad néha a csend szavát
— üzenem csendesen neked —
Próbáld a magány hatalmát
a széthulló álmok felett . . .
Próbáld a régi emlékeket
önmagadnak elmesélni.

Egyedül vivódom én is,
s kérdezem, hogy szeressek-e?
Már nincs jogom érted félni —
másnak vagy a felelete.
Ó, mondd az ember nyerhet-e
ha egy bánatot elveszít?

Sokáig csak a bánat voltál,
— felhő a tiszta égen,
mégis jó volt, hogyha szóltál
s mosolyod felitta vérem,
amikor csendesen elnéztem.
hogyan születik a remény.

Mit szólnál, ha most kérdem,
hogy szemed elrévül-e néha;
tünödsz-e halkszavú mesélen,
ha az álmok járása béna.
Gondolsz-e valamire néha,
amikor jó volna beszélni?